

[Hans Hansen (Rørby).]

Skattelettelsen indebærer, er givet under mere private Former; f. Eks. har Funktionærerne paa Aktieselskabet Lysbro Teglværker i flere Aar haft en tvungen Opsparingsordning, og Direktøren for denne Virksomhed, Th. Moldkjær, forsøgte for et Aars tid siden, saa vidt det er meddelt mig; at interessere den daværende Finansminister i et Forslag af lignende Art som det, der her foreligger. Da der ikke kom noget praktisk Resultat ud af dette, forsøgte han en frivillig Opsparingsordning blandt de paa Teglværket beskæftigede Arbejdere, saaledes at disse af deres Ugeløn indsatte et Beløb i Banken spærret for to Aar, medens Virksomheden ydede et Tilskud paa 10 pCt. om Aaret af det Beløb, Arbejderne selv havde opsparret. Disse 10 pCt., som her er ydet privat, svarer stort set til den Præmiering ved Opsparing, som Skattefriheden efter nærværende Lovforslag vil indebære. Det viste sig, at ikke mindre end 48 af de 63 Arbejdere deltog i denne Opsparing. De har i det sidste Aar gennemsnitligt opsparret 8 Kr. om Ugen, altsaa for hver Person 400 Kr. for et Aar. Jeg tror, det vilde være gavnligt, om man gennem en Lovgivning af den her omhandlede Art fik Opsparingsviljen til at blomstre op ikke alene til Gavn for Samfundet, men navnlig til Gavn for det jævne Folk, for Arbejderne, for hvem det vil være af stor, ogsaa stor moralsk, Værdi at blive Sparere.

Den højtærede Finansminister udtalte fornylig i dette Ting om Skatterne, at de tilsigtede en almindelig økonomisk Virkning i Retning af at indskrænke Forbruget for derigennem at formindske Presset paa Priserne og lette Mulighederne for den økonomiske Genopbygning. Med dette Lovforslag om Skattefrihed for visse Opsparinger tilsigtes akkurat de samme Virkninger, som den højtærede Minister mente kunde naas gennem forøget Beskatning. Vi er af den Opfattelse, at Skatternes Højde nu er direkte medvirkende til at hemme den Opsparingsevne og -vilje, der er nødvendig i Genopbygningen. Vi mener, Hensigten bedre kan naas ved at gøre det til en god Forretning for den enkelte Skatteyder at yde sin positive Indsats ikke alene gennem forøget Arbejdsindsats, men ogsaa gennem forøget Opsparing.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale en velvillig Behandling i det kommende Udvalg af disse Tanker, og jeg vil gerne benytte Lejligheden til at sige Tak til de ærede Ordførere for Partiet Venstre, Det konservative Folkeparti og Det radikale Venstre for den Velvilje, de har udtrykt

over for Lovforslaget i deres Ordførertaler. Jeg beklager, at netop de Partier, som mener selv at repræsentere Arbejderne i særlig Grad, synes at være modvillige, ikke ligefrem Modstandere, men modvillige med Hensyn til at gaa ind paa at overveje, hvad et saadant Lovforslag indebærer af Værdi først og fremmest for Arbejderne.

Saa vil jeg gerne vende mig med et Par principielle Bemærkninger til Forslaget til Lov om Udskrivning af Indkomst- og Formueskatten til Staten for Skatteaaret 1948—49.

Lovforslaget om Indkomst- og Formueskatten til Staten og Henlæggelse til den omtalte Reguleringsfond gaar baade i Princip og Begrundelse omtrent ud paa det samme, som har været gældende gennem alle de mange Aar, hvor Skattesystemet har udviklet sig til de Højder, som Skatteudskrivningen har naaet i Dag. Nogle Skattelettelser hist og her for smaa Indtægter og Formuer og Forhøjelser for de store Formuer, saadan som Princippet blev indført og fastlagt i 1903 af det dengang store og i Politik alt beherskende Venstreparti. Det er de store Indtægter og Formuer, der skal betale, det er dem med de stærke Skuldre, der skal bære Byrderne. Det lyder næsten helt fornuftigt. Praktisering og Erfaringer har imidlertid lært os noget ganske andet. De har lært os, at det slet ikke holder Stik, de har lært os, at den store Skatteyder gennem sin Forretning og sine Monopoler tilsyneladende ogsaa har Evne til at betale og bære store Byrder, men at den anden Side af Sagen er den, at han med de store Indtægter gennem hele Systemet har været i Stand til at vælte Skatterne over paa Varerne som en Driftsudgift og opkræve dem hos Forbrugerne. Den Side af Sagen har været stærkere end alle Ønsker om at lægge Skatterne paa de store Indtægter.

Det er til syvende og sidst saadan her i Landet — ikke saa meget i Øjeblikket, da man har fastlagt mange Priser og man er kommet ind i andre Forhold, men stort set har det altid været og vil antagelig igen inden for en rimelig Tid blive saadan —, at det er Landbruget og Arbejderne, der betaler alle Skatterne, for der er ingen andre til det. Den Overvæltning, der har fundet Sted gennem hele Skattesystemet, har saa sandt ikke hemmet de store Formuedannelser eller de store Indtægter og har heller ikke hemmet den Udvikling, at Formuebesiddelsen her i Landet bliver samlet paa færre og færre Hænder igennem de mange Aar.

Hele dette System har i Virkeligheden